

Για το παιδί ενός τρομοκράτη...

Πριν 2-3 μέρες έγινε μία συγκέντρωση στο Σύνταγμα και ακολούθησαν συλλήψεις, προσαγωγές κλπ. Είδα λίγα δευτερόλεπτα τυχαία, σε ένα τηλεοπτικό κανάλι, όταν στο έδαφος βρισκόταν ένα νέο παλικάρι, με κοντό μαλλί και ένα πέτινο μπουφάν. Αντιλήφθηκα (μπορεί να κάνω και λάθος, δεν έδινα και ιδιαίτερη σημασία) ότι του έβαζαν χειροπέδες. Ήταν ήρεμος, άκουσα μια νέα γυναίκα να λέει: “τι κάνετε βρε; είναι ο γιος του”. Λίγο πριν την εικόνα αυτή είχα ακούσει από τους εκφωνητές του καναλιού (δύσκολο να τους πεις δημοσιογράφους όπως και να το κάνουμε): “...ο τρομοκράτης, ο πολυεκτελεστής της 17 του Νοέμβρη...”.

Κατάλαβα: ο γιος του Δημ. Κουφοντίνα είχε λοιπόν συμμετοχή σε μία διαδήλωση σχετική με το αίτημα του πατέρα του -που ο φυλακισμένος πατέρας του το στηρίζει με μία απεργία πείνας σχεδόν δύο μηνών. Συνήθως οι διαδηλώσεις αυτές γίνονται με ζητούμενο την εφαρμογή του νόμου που προβλέπει κάποια πράγματα συγκεκριμένα για τους καταδικασθέντες από την ελληνική δικαιοσύνη και πλέον φυλακισμένους πολίτες που εκτίουν την ποινή τους. Προσέξτε λίγο την διατύπωση: φυλακισμένους πολίτες. Δηλαδή ακόμη ανθρώπους που είναι φορείς δικαιωμάτων (φυσικά και υποχρεώσεων), οι οποίοι όμως βρίσκονται σε συνθήκες μεγάλου περιορισμού της ελευθερίας τους γιατί η Δικαιοσύνη με τους προβλεπόμενους τρόπους για ένα πολιτισμένο κράτος και κοινωνία έχει αποφασίσει ότι για μεγάλα κακά που έπραξαν στην ζωή τους, θα πρέπει και αυτοί να το πληρώσουν με αυτό το τεράστιο κακό: την στέρηση της ελευθερίας τους.

Αλλά κατά βάσιν τα αμέσως προηγούμενα δεν με ενδιαφέρουν. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι εκείνο το νέο παλικάρι που είδα για δευτερόλεπτα στο έδαφος καθιστό ανάμεσα σε πάνοπλους Αστυνομικούς των ειδικών δυνάμεων.

Σκέψεις και απορίες μου γεννήθηκαν. Τόσες και τέτοιες που δεν μπορώ να τις αφήσω να χαθούν και να μην τις παρουσιάσω, παρ' όλο που ξέρω ότι έτσι γίνομαι ενοχλητικός, θίγω κάτι για το οποίο οι πολλοί έχουν άλλη γνώμη κλπ κλπ.

Και ρωτώ: Αυτό το παιδί, το παιδί του Δημ. Κουφοντίνα δεν έχει πατέρα; Δεν έχει μία καλή ή κακή δεν ξέρω τι είδους σχέση με τον πατέρα του; Αποκλείεται να τον αγαπά ή ο πατέρας του να αγαπά αυτό το παιδί; Αποκλείεται κάποτε αυτός ο πατέρας να κράτησε στην αγκαλιά του μωρό αυτό το παιδί και κάτι τρυφερό και ζεστό να τους διαπερνούσε τότε και τους δύο; Κάτι που παρά τα χρόνια που έχουν περάσει ακόμη τους συνδέει με ένα τρόπο ιδιαίτερο και μοναδικό;

Και αυτό το παιδί, νέος άντρας πλέον, δεν θα έχει έγνοια και αγωνία για τον πατέρα του που βρίσκεται ένα βήμα πριν τον θάνατο, θάνατο μάλιστα βασανιστικό, θάνατο μαρτυρικό που μπορεί να συμβεί ενώ ο πατέρας του βρίσκεται στα χέρια και την εξουσία του Κράτους και κατά τραγική ειρωνεία μέσα σε ένα Νοσοκομείο, γιατί “η Πολιτεία προστατεύει το ύψιστο αγαθό της ζωής” και έχει βάλει ανάμεσα σε γιατρούς τον αυτοκτονούντα. Αλήθεια για να κάνουν τι οι γιατροί όταν κάποιος αυτοκτονεί με πείνα; Ποια ιατρική μπορεί να σώσει κάποιον που ηθελημένα δεν τρέφεται για δύο μήνες;

Ξαναγυρνά όμως στο παιδί. Το παιδί του Δημ. Κουφοντίνα. Δηλαδή αυτού που λες και δεν το ξέρει το ίδιο, κάθε μέρα φροντίζουν να του θυμίζουν πόσους ανθρώπους σκότωσε ο πατέρας του, ότι είναι τρομοκράτης, ότι είναι πολυεκτελεστής, δολοφόνος, αμετανόητος...

Ξέρουμε τι διεργασίες, τι πάλη και τι αγώνας γίνεται μέσα στην ψυχή του παιδιού ενός τρομοκράτη; Ξέρουμε εάν αποδέχεται τις πράξεις του πατέρα του ή εάν αισθάνεται ντροπή που φέρει το όνομά του; Αν προσπαθεί να ξεφύγει από την σκιά του ή εάν τον θαυμάζει ή εάν διαφοροποιείται ως προς τις πράξεις του πλην όμως τον στηρίζει ως παιδί του;

Γιατί να μας φαίνεται διαφορετικό από τα άλλα παιδιά και νέους, από τα δικά μας παιδιά και νέους αυτό το παιδί, γιατί να αφήνουμε υπονοούμενα όταν σχολιάζουμε με οποιοδήποτε τρόπο το παιδί του τρομοκράτη ή το παιδί του εγκληματία, του κάθε εγκληματία ή του κάθε αμαρτωλού; Γιατί να σιγοψιθυρίζουμε λίγο “το μήλο κάτω από την μηλιά θα πέσει”. Και δηλαδή που θέλαμε να πέσει το μήλο κάτω από την πορτοκαλιά, κάτω από την ελιά ή κάτω από την αβοκαντιά (για να είναι και πιο μοδάτο μέσα σε μια κοινωνία που έχει πουλήσει τη ψυχή της στην εικόνα, την μόδα και το μάρκετινγκ). Ναι το μήλο θα πέσει κάτω από την μηλιά, αλλά ο σπόρος που έχει μέσα του μπορεί να δώσει ένα νέο δέντρο, υγιές και γερό, απαλλαγμένο από τις αρρώστιες του πατρικού

δέντρου.

Και πόσο δικαιούμαστε να κατηγορούμε, ιδίως αυτό το παιδί, για τις επιλογές του που δεν μας αρέσουν; Δεν έχει κάθε αποτέλεσμα κάποια αιτία, δεν υπάρχει επιρροή από τους γονείς στα παιδιά που είναι αναπόφευκτη; Και η κοινωνία δια των υπολοίπων μέσων της, κυρίως της παιδείας αλλά και μια δικαιοκρατικής και δημοκρατικής λειτουργίας, δεν είναι αυτή που θα εξισορροπεί, που θα βελτιώνει και διορθώνει τις όποιες ροπές ή αποκλίσεις των μελών της απαξιώνει;

Αμαρτίες γονέων παιδεύουσι τέκνα. Ναι, αλλά μέχρι ποίου σημείου. Όταν έχει αποδοθεί δικαιοσύνη, μέσα από τους προβλεπόμενους θεσμούς και διαδικασίες, εμείς κάθε μέρα θα ξαναδικάζουμε και θα ξανακαταδικάζουμε, σε ένα πεδίο που θα είμαστε μόνοι και αυτοδικαιωτικοί, επαναλαμβάνοντας καταγιστικά τους ψόγους για τον γονιό και τις υποψίες για το παιδί του;

Δεν δικαιούται το κάθε παιδί -και το παιδί του εγκληματία- την φροντίδα, τον σεβασμό και την αναγνώριση της αξίας του από την κοινωνία και την πολιτεία; Δεν βρίσκεται και αυτό σε μία δυσχερή και επώδυνη θέση, όπως σε δυσχερή και επώδυνη θέση βρίσκονται και τα παιδιά των θυμάτων; Γιατί να μιλάμε μόνο για τις οικογένειες των θυμάτων, τις οποίες φυσικά και συμπονούμε και να μην μιλάμε και για τις οικογένειες των θυτών; Αυτές οι οικογένειες δεν αξίζουν την συμπόνια μας; Και ακόμη και εάν αρνούνται την κοινωνία ή και το πολιτικοοικονομικό μας σύστημα, εμείς τι θα κάνουμε απλά θα τους πολεμάμε για τις ιδέες τους;

Γιατί προσέξτε, τα εγκλήματα, τα έκανε άλλος και όχι η οικογένειά του. Και σε καμία περίπτωση δεν τα έκανε το παιδί του εγκληματία, του φυλακισμένου, του τρομοκράτη, του αμετανόητου ...

Συλλογική ευθύνη για τις πράξεις του καθενός μας δεν υπάρχει. Η ευθύνη της ηθικής και νομικής απαξίας των πράξεών μας είναι ατομική.

Από εκεί και πέρα όταν δεν το καταλαβαίνουμε αυτό και όταν πλήρεις αναισθησίας και υποκρισίας αδιαφορούμε και φερόμαστε άσχημα, απαξιωτικά και χωρίς ενσυναίσθηση για το παιδί του κάθε τρομοκράτη, τότε κάνουμε δύο λάθη τραγικά:

Αφενός ξεχνάμε την επιείκεια και την συγχώρηση που θα πρέπει να νοηματοδοτούν την ζωή μας! Και αφετέρου επωάζουμε το “αυγό του κάθε φιδιού” που θα δηλητηριάσει και θα οπισθοδρομήσει και πάλι στο μέλλον την κοινωνία και τον κόσμο μας!

Και τότε οι “τρομοκράτες” γινόμαστε εμείς!

Δημήτριος Δούκα Σουφλήρης
Ημέρα της γυναίκας 2021